УДК 323.2
Волобуєв В.В.
доц. НУ «Запорізька політехніка»

ПОЛІТИЧНА КУЛЬТУРА В УКРАЇНІ: ЗМІСТОВНИЙ АНАЛІЗ СУЧАСНОГО МОДЕРНУ

Аналіз прикладів успішної організації класових, партійних та навіть латентних об’єднань виявить серед детермінант успіху освітні компоненти ідеологічного впливу. Відсутність знань, або їх низький рівень чи не значний вплив розкривають свідомість мас і індивіда для емоцій, суспільство може задовольнятися ними або навіть боротися за них: чи не тому в нашій політичній історії так багато майданів, та немає результату? Українці дуже

емоційні, а мали б уже сповідувати номіналізм, національний номіналізм мав би стати визначальною рисою нашої політичної свідомості.

В сенсі національних інтересів ми і визначили перелік понять, які прагнемо розкрити. Мова буде йти про війну, патріотизм, ворога та перемогу - це частина настільки важливих питань у житті українського суспільства, що їх обговорення та засвоєння – тобто перетворення на знання, - приведуть до якісних змін, тобто вони і є модерн.

Війна. В теорії політики міжнародних відносин можна знайти незвичне визначення терміну «війна» - вища форма відносин між державами; тобто, відносини між державами - це безумовне, це - рівень онтології. Довгий час практика української дипломатії показувала нездатність політичного керівництва осягнути необхідний рівень стосунків з судніми державами, а некомпетентне суспільство час від часу підтримувало ті чи інші «вектори». На додаток, вислів Наполеона про те, що географія – це доля, мали б давно попередити нас і про те, що війна буде обов'язково; і про те, з ким нас зведе доля. Але - не сталося; і політична культура нашого суспільства, не впоравшись з векторами розвитку, опустилася до емоцій вибору «Вікторів». Неосвідченні суспільства провокують війни, бо початок війни – це емоція передчуття перемоги, що з легкістю заміщує важке визнання нездатності зрозуміти щось. Спершу це захоплює агресора, а згодом – і жертву. Поки ми йдемо цим шляхом.

Патріотизм. Насправді - це феномен, що є дуже складним для аналізу. Якщо це риса, то вона має бути притаманна індивіду рівня особистості. В той же час, будь-що політичне розуміється саме через об'єднання, згуртованість багатьох. В Давньому Римі, наприклад, патріотизм спирався і виховувався на уявленні про особливу богообраність усього римського народу; визнання величного статусу всього народу забезпечувалося тим же Римом, і - породжувало відповідно прагнення громадян цінувати і берегти свою державу.

Якщо ж патріотизм - це уявлення, то воно має формуватися державою в певний спосіб. Тут ми маємо вказати на, принаймні, дві проблеми: по-перше, народ в Україні не відчуває себе «богообраним»; по-друге, рівень громадянської компетенції не дозволяє йому по-справжньому цінувати і берегти свою державу.

Патріотизм має проявлятися не лише під час війни, а набагато раніше - в нетерпимості до корупції; в боротьбі за гідну заробітну платню, високі пенсії, безпечне середовище; в пошуку, підтримці та контролі еліт, тобто, дійсно - щоб бути патріотом, треба мати свій Рим.

Ворог. Інформаційний простір зараз заповнений новинами, аналітичними звітами, прогнозами стосовно війни росії проти України; сама країна-агресор, її лідер в соціальних мережах описані з маленької літери і

проаналізовані як негідники, орки та свинособаки. Та в даній спробі проаналізувати поняття про нашого ворога, яке все ще знаходиться на рівні феномену, ми хочемо звернути увагу на одну особливість його появи взагалі, що до цього часу не вивчена і, свідомо чи ні, - залишається поза обговоренням.

Аналіз історичного шляху російської державності вказує на традицію залучення фахової бюрократії ззовні; в часи радянського ладу столиця висмоктувала кращі управлінські кадри з усіх республік. Після розпаду радянської імперії росія залишилася одна, такою якою була завжди і є зараз: дикою, некомпетентною, психічно травмованою нацією. Покинутою нацією. Джон Рональд Руэл Толкієн наголошував, що орків створила людина. Українці, та й світ взагалі, прогледіли свою місію; ми мали б доглянути та навчити сусідній народ бути людьми. Так би і сталося, якби нам вистачило політичної освіченості в розумінні глобалізаційних процесів, в питаннях війни і миру, якби ми були завжди і вчасно патріотами свого Риму.

Перемога. Зміст цього поняття має складатися принаймні з двох взаємозалежних частин.

По-перше, на наш погляд, перемогою мають стати нові суб'єктні права і можливості України у стосунках з іншою державою. Це має стати головним змістом, яким слід наповнити категорію «перемога», бо «вихід на кордони» або «план» що відомий на зараз лише державам-партнерам, наче ми в цьому процесі не є залучені, - не пояснюють зміст як переможного майбутнього, так і шляху до нього.

По-друге, перемогою мають стати нові суб'єктні права і можливості громадян у стосунках з власною державою: ревізія національної еліти, зміна політичного класу, утилітарність прав і свобод.